

Amigues i Amics de Francesc Tomàs i Oliver
a les Balears i a les Pitiüses

ESPERANT LA LLIBERTAT

El 21 de desembre conclou un nou dia
de la marmota en el qual està sumit la
gent de Catalunya, anomenat Procés

Pareix que la trenta-nou mil cent cinquanta-quatrena jugada mestra d'en Krls Fuigdemont no ha tengut l'efecte desitjat. El govern «legítim» (quin Estat ha governat mai en base a la legitimitat?) de Catalunya està repartit entre l'exili i la presó, i el Partit Popular (del Poble-Nació, no dels pobles) ha reprès el control de la Generalitat per a salvar Espanya. Quina sorpresa descobrir que l'Estat en realitat governa a través de la violència! Mentrestant, la gent que va rebre hòsties l'U d'Octubre, i sobretot la gent que en rep cada dia, segueix igual que abans d'aquest dia històric (i del també històric dia 27 d'octubre, i de tots els anteriors dies històrics).

I així i tot, la gent s'uní per protegir el Referèndum primer, i la República després. Hi ha gent a dins aquest conjunt que, potser marejada pels aires del centenari de La Revolució, s'ha atrevit a titllar-los de soviets. El cupaire Busqueta ha afirmat que s'assemblen més al consells obrers gramscians. En el moment de llegir l'entrevista, ens va parèixer una barbaritat. Però repensat ara, la comparació amb els soviets, no amb els consells obrers, ens pareix encertada. Gent unida per salvaguardar la Revolució (dels somriures), sota les directrius del Govern legítim de Catalunya: pacifisme i paciència, que les urnes ho arreglaran tot. Per sort s'ha format algun Comitè de Defensa del Barri, algun possible soviets lliure o consell obrer, però està per veure quina direcció pren i quin marge de maniobra té front a la Coordinadora de C.D.R. (que si encara no existeix no estarà gaire) i front a ANC, Òmnium i el Govern legítim de Catalunya.

Ara bé, no vos equivoqueu. Això no és un escrit en contra o a favor de votar. La discussió sobre si votar o no votar és inútil. El dia de les eleccions feis el que vulgueu. El que ens cal, però, més que defensar el Referèndum, la República o la Democràcia és defensar-nos a nosaltres mateixes. Per que seguim rebent de per tot i seguim ocupades amb brindis al Sol. La llibertat no es conquista ni es defensa, i molt menys amb proclamacions o cops d'Estat. En Joan Fuster ja ho deia: «La llibertat és un hàbit, i no resulta gens fàcil d'adquirir. Només s'adquireix amb la pràctica.» Per això, aquest escrit sí que és una crida a l'acció constant. Per al motí que mai s'aturi, la vaga general que continuï per sempre i la destrucció del capitalisme. Una cançó d'Orxata diu que la gent ja no havia de comprar ni consumir, que les grans corporacions no existien, per que havia sorgit una gran corporació dels qui no tenen res. No sé si aquesta gran corporació és factible, o necessària, per aconseguir això; crec que serà suficient amb fer Comitès d'Autodefensa de les qui no tenim res. Posem-nos-hi.

Les altres revolucions russes (1917-1921)

J. Maíz – Els Oblidats

Enguany es compleix el primer centenari de les revolucions obreres i camperoles desenvolupades a Rússia el 1917. Una efemèride, com d'altres, que les grans editorials i els grups d'opinió de diverses tendències reivindiquen per apropiar-se del discurs o per criticar amb força les mesures que s'hi van establir. Per una banda, trobam la historiografia liberal (del sistema) que qualifica de malèfica totes i cadascuna de les accions que el govern dels bolxevics van decretar a partir d'octubre de 1917. Una visió que tracta d'enfosquir i monopolitzar la crítica envers 1917 i que simplifica l'estatisme roig com un ens únic i uniforme. D'altra banda, tenim els historiadors propers al trostkisme, al leninisme i a l'estalinisme, nostàlgiques de les seves lleis i nostàlgics de la seva forma de governar. Un veredict amb poca o escassa capacitat autocrítica sobre la brutal exercida sobre les heterodòxies i, també, incapaç de veure més enllà de la dialèctica del nosaltres o ells.

Malgrat tot, les revolucions russes de 1917 són quelcom més que una insurrecció a instància d'un o més grups polítics que tractaven de capgirar de dalt a baix les estructures de l'antiga Rússia imperial. Sense voler establir una certesa històrica, a hores d'ara, hom considera que el procés revolucionari de 1917 és un fet molt complex en què participaren tendències polítiques molt diverses i del qual encara no hem estat capaços d'establir un discurs prou visible sobre la participació i visió dels fets dels diferents agents implicats. A la revolució russa d'octubre 1917, a més dels bolxevics, participen social-revolucionaris, menxevics i anarquistes, d'entre d'altres. El text que llegiu té per objectiu visualitzar aquesta participació i evitar la monopolització discursiva dels fets. El moviment anarquista a Rússia es manifesta molt actiu ja el 1917 als soviets, als consells obrers, als comitès de fàbriques i a les assemblees camperoles que es multipliquen arreu del territori. Cal dir que tampoc podem reduir aquesta participació en el territori geogràfic atès que de l'actual estat rus, la revolució s'estén també al llarg del 1917, fins i tot abans i després, a zones que avui s'emmarquen dins les fronteres de Bielorrússia, Polònia o Ucraïna per citar qualche exemple.

Les pràctiques llibertàries i la presència d'accions més o menys destacades de grups anarquistes a les revoltes de 1917 i dels anys posteriors, és tant palesa com desconeguda pel públic en general. La 'revolució desconeguda', com la va qualificar l'historiador Volin, treu a la llum múltiples pràctiques d'horitzontalitat que tractaven de construir una via pròpia que volia esplançar a bona part dels habitants de Rússia. El destronament del govern del Tsar feia entreveure que calia desestructurar de forma integral tot el sistema econòmic i polític del moment. En la pràctica, es posen en marxa escenaris on els comitès de fàbrica, les cooperatives i els consells obrers i camperols van visibilitzar l'originalitat i la necessitat de crear estructures pròpies d'organització que pretenien respondre a la diversitat de les problemàtiques que tenien. A l'acabament de 1917 i principi de 1918, els socialistes més autoritaris tracten de prendre el poder de les noves realitats polítiques que van apareixent arreu. En poc temps, els dirigents bolxevics es fan amb el control dels òrgans de representació dels treballadors amb l'excusa de la baixa productivitat, i duen a terme amb rapidesa, una purga d'anarquistes i d'altres grups amb pràctiques lliures en el si del procés revolucionari.

En poc temps, la major part dels soviets i altres òrgans d'autoorganització van quedar controlats per grups propers al partit dels bolxevics. La diversitat interna del moviment popular va quedar ofegada per una opció ideològica que no només va monopolitzar el discurs, sinó que va generar una política que reprimia els corrents interns dels bolxevics i de la resta de grups i tendències polítiques que hi participaven. La nova situació política va suposar una forta vigilància contra els opositors polítics i ideològics, en que bona part dels grups i individualitats anarquistes van sofrir una forta repressió que ben aviat va arribar per tot arreu.

Per finalitzar, cal situar-se al final de la guerra civil russa, el 1921. Havent començat l'any moria Piotr Kropotkin, que havia tornar a Rússia el 1917 per assistir a una revolució que podria ser integral. En aquesta va quedar aïllat a causa del que va suposar en la pràctica un canvi de règim i de govern, però amb estructures jeràrquiques i amb problemes mals de governar. Les cròniques històriques presenten la mort de Kropotkin com la darrera de les grans manifestacions anarquistes de Rússia. Sigui com sigui, la mort del príncep anarquista suposa el punt final d'una etapa de presència llibertària a l'antic imperi tsarista. Després del seu funeral, encara dos fets marcaren el silenci final dels anarquistes russos: la rebel·lió de Kronstadt i la desfeta de la revolució majnovista.

El primer dels fets, la rebel·lió de Kronstadt, fa referència a la revolta que protagonitzen els mariners de Kotlin, una petita illa a 30 quilòmetres de la ciutat de Petrograd. Allà se situava la base naval de Kronstadt, els mariners de la qual protagonitzaren una revolta contra el govern de la República Socialista. A principi de març de 1921, en el marc de la guerra civil, aquests mariners es van enfrontar contra la política dels bolxevics durant poc més de dues setmanes. A l'illa, es va establir una mena de comuna revolucionària que s'autogovernava i que tot d'una va despertar una brutal repressió per part del govern. El seu origen cal cercar-lo entre els descontents i la necessitat de generar una nova dinàmica al procés revolucionari que es va iniciar el 1917. Les protestes, on participen grups llibertaris, però no exclusivament anarquistes *stricto sensu* proposaven reformes i un canvi de rumb de la política del govern. Les demandes incloïen la necessitat de poder obtenir l'elecció oberta de delegats dels soviets, la flexibilització de les mesures polítiques contra els anarquistes i altres grups polítics, o la llibertat d'acció dels soviets obrers i camperols. Les demandes, que

eren ben populars, no van generar una extensió del conflicte i prest van rebre un ultimàtum de rendició incondicional. La presa de l'illa per part d'un exèrcit bolxevic molt més nombrós que el grup de mariners de Kronstadt va propiciar una repressió brutal contra ells i també els habitants de l'illa. Tot i no tenir dades exactes de la derrota de Kronstadt, la informació de què disposam parla de més de 500 morts, d'uns 1000 ferits i de prop de 2500 detinguts, bona part dels empresonats van ser executats i d'altres tancats a les presons de la *tchekà*. Malgrat que la sublevació va fracassar, el govern va substituir la política econòmica anomenada 'comunisme de guerra' per la NEP, nova política econòmica que en la pràctica suposava l'aparició d'un capitalisme d'estat o de partit.

El segon dels fets esmentats anteriorment, la fugida de Nestor Majnó i d'un petit grup de guerrillers a finals d'agost de 1921 cap a l'Europa occidental marca la fotografia final de l'anarquisme a Ucraïna. Allà, entre 1918 i 1921 es va establir una federació de consells, municipis i llogarets autogestionats sota la defensa de l'anomenada guerrilla majnovista. La *majnovschina* fou un moviment camperol que a amplies zones d'Ucraïna va aconseguir alliberar de les estructures feudals i capitalistes els pagesos de la zona. Sota el comandament – entre d'altres – de Nestor Majnó, Fedir Shchus i Simon N. Karetnik, l'autoanomenat *exèrcit negre* va alliberar bona part de l'actual Ucraïna. La seva lluita contra els *exèrcits blancs* defensors dels interessos de la burgesia i dels exèrcits de terratinents nacionalistes del nord, els guerrillers van facilitar el desenvolupament d'estructures polítiques i econòmiques de forta arrel anarcocomunista. En una situació complicada, de guerra ininterrompuda des de 1914 i de repressió estatal, el territori alliberat pels majnovistes facilitava l'autoorganització de les comunitats alliberades. Allà, sota criteri dels seus habitants, es van expropiar terres i es va facilitar l'intercanvi lliure de productes entre les diferents comunitats. Amb el temps, l'enfrontament entre l'exèrcit roig i l'exèrcit negre fou inevitable. Les mesures establertes al territori lliure d'Ucraïna i les mesures que el govern de Lenin determinava pel conjunt dels seus territoris eren incompatibles. La nacionalització de terres i de la producció, la militarització de l'economia i la prioritització de la guerra davant del procés revolucionari van encaminar a la derrota de les forces de l'exèrcit negre cap al 1921 i amb elles, el darrer gran episodi de la presència de pràctiques llibertàries a la zona.

L'Assemblea Joves de Calvià:

una iniciativa per fer política des de davall

Kike Oñate
membre de l'assemblea

La història del municipi de Calvià està feta de contrastos. A principis del segle XX només existien dos pobles amb un nombre considerable d'habitants, Calvià Vila i Es Capdellà. El que abans era una costa únicament habitada per garriguers, pastors i pescadors que vivien a cases solitàries, ara, és una de les zones més urbanitzades – i habitades – de Mallorca. Si el 1920 vivien 2.570 persones a tot el municipi calviàner, l'any 2016 hi havia 49.580 –una xifra que fluctua a l'alça cada estiu–. De l'economia de subsistència es va anar passant a un monocultiu turístic sense precedents que va transformar el paisatge i la composició social d'aquest bocí del ponent mallorquí.

El territori era explotat per un sistema caciquil basat en l'agricultura autàrquica latifundista, que va obligar als homes i dones que treballaven aquella terra a organitzar-se en associacions obreres. Com va passar a molts altres indrets del territori mallorquí, però també espanyol, es va crear una cultura autònoma. En major o menor mesura, a Calvià això es materialitzà amb la constitució de la *Sociedad de Socorros Mutuos Unión Obrera de Calvià* l'any 1908, la posterior construcció de l'edifici de Sa Societat i l'ampliació del teatre a finals de 1934. La cultura també fou un component important, dotant a molts dels treballadors i treballadores analfabetes de l'oportunitat d'escotar la lectura en veu alta dels diaris i d'un espai de debat. Aquest fet, transcendent, és una de les raons per la qual ens reunim al cafè i volem retornar a l'edifici el valor simbòlic pel qual va ser construït, és a dir, per polititzar les nostres vides i aprendre a solucionar els problemes de forma independent i alhora conjunta. Per saber més sobre aquest tema, recomanem la lectura dels llibres publicats per Manel Suárez Salvà, veí de la localitat: *El moviment obrer a Calvià*, *La presó de C'an Mir* i *La història silenciada*.

Tot aquest progrés social, polític i cultural va acabar amb el Cop d'Estat i el període franquista, que va destruir dins de l'imaginari col·lectiu calviàner –però també mallorquí– qualsevol coneixement sobre l'ex-

periència autònoma enfront de l'Estat. Això últim entès com la creació d'una organització, un pensament i una acció que desafii culturalment al poder institucional. És a dir, crear les condicions adequades perquè noves corrents i idees tinguin cabuda.

Durant tota la primera meitat del segle XX, però de forma accentuada als anys 60, començarà una de les transformacions socials més radicals a la història del municipi. Al component original, es van anar afegint diferents capes socials; primer castellanoparlants procedents de la diàspora andalusa, que van incorporar-se com a treballadors al nou mercat turístic –alguns de nosaltres, directament o indirectament, en formem part–; i, juntament, però sobretot durant l'última dècada, una gran quantitat d'estrangers de diferents procedències, –32,8% són estrangers residents–. Estem parlant d'un municipi molt divers, però alhora molt dividit, perquè la cultura mallorquina no va saber incorporar aquests canvis i passà a ser minoritària. Els nous col·lectius importaren formes culturals dels seus llocs d'origen i actuen com a dinamitzadors de comportaments, essent ells els principals promotors d'activitats en el municipi –podem viure amb gran intensitat les festes del Rocío, Les Falles... i ara també l'Oktoberfest–.

La situació de Calvià no és massa coneguda per altres pobles que no han patit aquests canvis. A més, existeix un desconeixement molt profund dins de la mateixa Mallorca. A l'assemblea ho sabem i tenim com a objectiu donar-nos a conèixer, i servir d'intermediaris entre les diferents associacions de l'illa.

L'Assemblea Joves de Calvià sorgeix d'un altre projecte, els Quintos 96. Aquesta primera iniciativa va aparèixer com un element de cohesió generacional per fer, bàsicament, la nostra festa. Dins del d'aquell conjunt de persones, alguns ens vam quedar amb ganes de més. És per això que 6 de nosaltres vam proposar fer un grup, amb intencions d'acabar amb el desert cultural i polític des de l'autogestió, l'ecologisme, el feminisme i el dret a l'autodeterminació de tots els pobles. Volem que els nostres veïnats s'animin, i puguem dur a Calvià debats i propostes diverses que des de les institucions no arribarien mai. Com a as-

semblea tenim bona relació amb l'ajuntament, han col·laborat amb nosaltres cedint-nos espais i materials necessaris pels esdeveniments; però sempre mantenint la nostra independència.

El nostre acte inaugural va ser el dijous 20 de juliol a Sa Societat per a retre homenatge a la vaga de col·lectors, que l'any 1934 van plantar cara contra l'explo-tació caciquil i feudal. Comptàrem amb la presència de Manel Suárez, com a historiador, i Las Kellys Mallorca, com a continuadores de la lluita per aconseguir drets fonamentals. A més, vam fer una exposició fotogràfica i d'arxius de l'època a la mateixa sala on comentàvem que es llegien els diaris en veu alta. L'esdeveniment va ser un èxit –teniu fotos penjades al Facebook– i ens va encoratjar a fer-ne un de més gran per finals d'agost.

Dia 24 d'agost vam organitzar un debat entre PSOE, Podem i Més i els moviments socials representats per Ciutat per a qui l'habita, GOB i Terraferida. Teníem en ment apropar una realitat que ens afecta a tots els residents del municipi, però per raons de difusió, gestió, però també de poca voluntat per traslladar-se a la vila, l'afluència no va ser l'esperada pels representants que van venir; tanmateix, es va omplir la part baixa del teatre. Per manca de temps, es va decidir tancar la ronda de preguntes, cosa que va empenyar una mica a tots, però són coses que assumim com a assemblea que encara comença i, per això, tindrem major cura per la pròxima.

Tots els components estudiem fora, i tot allò que aprenem ho volem transmetre a la nostra comunitat. L'objectiu principal d'aquesta iniciativa és estimular a la resta de joves –ja tenim gent que tal vegada es sumi–, i anar teixint relacions dins i fora del municipi. Sabem que les circumstàncies són ben diferents, però coneixent la història que hi ha al voltant de Sa Societat i tota aquella cultura autònoma de la qual parlàvem, volem seguir aquells passos que van ser interromputs. Aspirem a que la resta del jovent vulgui participar, opinar, debatre i, en definitiva, fer política des de baix.

Així va ser el primer cap de setmana de la **V Fira del Llibre Anarquista de Mallorca**

aguait.cat
(12/10/2017)

Després d'uns dies de ressaca i retorn a la normalitat toca fer una mica de balanç de la V Fira del Llibre Anarquista de (Ciutat de) Mallorca. Els passats 6, 7 i 8 d'octubre poguérem gaudir d'un cap de setmana on el Parc de Ses Veles es torna una espècie de **Comuna autogestionada**. Tendals mal penjats, plats i tassons escampats arreu, un escenari-parc infantil... però sobretot rialles, converses i unes carteres tremoloses de quedar-se buides amb tant d'estímul literari! La festa començava divendres horabaixa amb la presentació del diari més popular de ses Illes: el Tot Inclòs. Per aquesta ocasió, les companyes **turismofòbiques** feren difusió de la campanya de goteo que estan realitzant de cara a l'auto-finançament del primer documental crític amb la indústria turística a l'illa. També, hi hagué temps per explicar el projecte d'autopista Lluçmajor-Campos que amenaça amb fracturar encara més la foravila mallorquina. Just després, els comensals allà presents fruïren el primer menú firaire: falafel de llenties, amanides i una mousse de xocolata per a rematar. Tot seguit, sense deixar massa temps a la digestió, pujaren a escena els imperdibles *Diògenes*. Probablement, les que aguantarem tot el concert no tornarem a escoltar igual *Ratas de bizkaia* o *Mierda de ciudad*. Tot i la manca d'assaig, les assistents ens ho passàrem pipa desconstruint els nostres himnes de joventut. Dissabte dematí Ses Veles lluíen uns amables rajos de sol que destacaven els primers colors de la tardor. Era doncs, en aquest idíl·lic paisatge, entre el renou de la cafetera i les carreres dels més joves, que donàvem el sus al segon dia de sa Fira. Aquest s'inaugurava amb una xerrada-taller a càrrec de Salut entre totes titulada *Reconeixement de símptomes i remeis associats*. L'acte fou molt complet, va comptar tant amb una part pràctica d'auto-coneixement corporal com en vàries dinàmiques de debat en parelles i grupal. Es qüestionà la medicina occidental, la sanitat pública i es posa en pràctica la importància de (auto)cuidar-nos com a front indispensable en les nostres lluites. Com a complement a aquesta activitat tan sanadora, les cuineres ens oferiren una lasanya de verdures amb amanida que deixava als altres grups de cuina amb poques oportunitats de ser el millor plat.

Sa Fira mai ve sola però si que a pics ve mal acompanyada. Si l'any passat haguérem de portar a sobre el dol pel desallotjament de **Ca ses Mopis** enguany encara estàvem esbraonades pel viscut a Catalunya dies abans. Així i tot, les firaries, amants del "qui no es consola és perquè no vol", aprofitàrem l'avinentsa de tenir per aquí a companyes catalanes i a illenques que també hi foren presents, qualcuna amb el cansament i els cops de porra encara visibles, per a dedicar l'hora de la sesta del dissabte a un debat informal on compartir vivències i reflexions al voltant del que estava succeint al Principat i què podíem fer des d'aquí. A posteriori, començava una tarda-vespre frenètica tenyida de lila. El primer plat fou la presentació del llibre *Masculinidades y feminismo* pel seu autor Jokin Azpiazu Carballo. L'acte no va decebre i després d'una breu xerrada on es constataren les limitacions de les noves masculinitats i els perills de la relació entre homes i feminismes mos dividirem en grups no-mixtes per a continuar el debat que finalitzava amb una posada en comú. Sense gaire temps per a fer una birra, les *Averlasailas: teatro de lo posible* irrompien de forma irreverent a la petanca-escenari. Cercant anar més enllà del teatre, les seves interpretacions del masculisme quotidià foren complementades per les intervencions de les assistents en un format al que no estàvem avesades però que ens ha enlluernat. *Les Averlas* ens demostraren un pic més que la realitat, per crua que sigui, amb alegria, entra millor. Abans del clímax nocturn, tocava agafar forces amb els àpats de *Cocinillas en acción!* que ens delectaren amb unes magnífiques hamburgueses veganes. Tot i tenir la panxa plena hi havia lloc pel que seria la guinda del pastís: l'actuació de les raperes IRA. De la mà d'un potentíssim directe aixecaren fins i tot a les **padrines que prenen la fresca** i emplenaren el Parc de Ses Veles de gom a gom. Un públic encès culminava un llarg dia botant, ballant i perreant al ritme de rap feminista! Arribats al diumenge, el defalliment (i Sa Rocketa!) ja es començava a notar entre algunes firaries. No obstant, les més valentes varen matinar per escoltar a Juanma Agulles presentar el seu darrer llibre: *La destrucción de la ciudad*. L'escriptor aborda la problemàtica de l'extensió infinita de la ciutat i de les contradiccions que això presenta als moviments revolucionaris. En aquesta línia, el debat oscil·là entre les oportunitats i limitacions que presenta la lluita a

dins i a fora de les ciutats.

A mesura que anaven arribant les adormissades, els "paellers majors" tiraven l'arròs i creaven expectació. De mentres, la gent aprofitava per firar les paradetes de llibres i fanzines que enrevoltaven la plaça. Enguany aquestes han estat menys nombroses que altres anys però s'ha mantingut un *stock* de material selecte on predominaven els llibres i fanzines feministes/queer i d'altres temàtiques que es sortien dels cànons del ghetto.

En haver dinat, ens asseguérem de nou per escoltar a Aída Cortecero presentar el conte anti-especista *El cazador y la tribu de los Lazulis*. El conte infantil, un format que no abunda en aquestes Fires, pretén oferir eines a les més petites per a contrarestar el discurs hegemònic de que els animals no-humans estan al món per a servir-nos. A continuació, arribava la segona Rifa on es repartiren llibres, camisetes, tongos i molts de somriures. L'ambient perfecte per acabar una Fira fent el que més ens agrada però no sempre practicam: jugar. Gràcies a la inventiva dels companys, les darreres hores de Fira les passàrem jugant a dos jocs de taula casolans i varis jocs físics-cooperatius. Tot plegat va crear l'ambient òptim per acabar la Fira amb una sensació d'esplai i goig de la que no sempre es pot presumir.

Acabat el trull, tocava acomiadar-se de les convidades, començar a recollir trastos, amollar un poc de nostàlgia per aquí i un altre d'alleujament per allà... Sa Fira havia acabat i algunes ja pensaven en la següent mentre ens repartíem els queviures sobrants. Anarco-masocas ens diran, però *que nos quiten lo firao!* I encara ens queda sa Fira de Manacor els pròxims 20 i 21 a l'Ateneu Lo Tort! Seguim on fira!

Visca sa Fira, visca l'anarquia i visca l'amistat!

Necessitem el vostre ajut!

NOSALTRES vol continuar i per això necessita cent persones que vulguin ajudar-nos a sortir al carrer. Cent amics i amigues que facin possible que la nostra veu es senti al carrer. Cent columnes per refermar la nostra casa de paper. Cent esqueses sobre les quals recolzar-nos. Cent passes per encaminar el nostre projecte. Cent mans que estrènyer i cent boques que ens ajudin a proclamar:
Volem un nou món i el volem construir ara!

Ens vols donar un cop de mà?

Fes-te subscriptor/a!

Regala una subscripció!

Demana que et regalin una subscripció!

Subscriu-te anualment per 5€!

Punts de distribució

Ciutat ~ Ateneu Llibertari Estel Negre

Ciutat ~ Ateneu Talaiot Rebel

Ciutat ~ CNT Palma

Felanitx ~ Ateneu de Felanitx

Manacor ~ Ateneu lo Tort

Menorca ~ Ses Voltes | Ciutadella

Pollença ~ Ateneu Popular de

Pollença

Vols distribuir-nos? CONTACTA

NOSALTRES

nosaltres@riseup.net

Apartat 278 – 07350
Binissalem (Mallorca)

Tiratge ~ 250 exemplars gratuïts
Edita: Blat del Pla Impressors
Maquetat amb programari lliure

DL: PM 1259-2016

nosaltres.noblogs.org